

ZELENI
BREGI
ZELINE

NAVADE NOVOGA VREMENA

40. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA
„DRAGUTIN DOMJANIĆ“
- SV. IVAN ZELINA 2021.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj, 2021.

Mala biblioteka „Dragutina Domjanića” (106. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Urednik:

dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbirke:

prema naslovu pjesme Željka Bajze

Grafičko oblikovanje:

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d.o.o., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 250 primjeraka

ISBN 978-953-6540-92-1

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001101526.

Knjiga je objavljena uz potporu
Ministarstva kulture i medija RH
u Godini čitanja.

**GODINA
ČITANJA
2021**

40. KAU

NAVADE
NOVOGA
VREMENA

Na natječaj 40. Recitala suvremenog kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ - Sv. Ivan Zelina 2021. odazvalo se 109 autora sa 466 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 63 pjesme za objavu u ovoj zbirci.

PREDGOVOR

dr. sc. Ivo Kalinski Jubilejni kreativni zamah pjesničke riječi	11
--	----

ODABIR PJESAMA

NAVADE NOVOGA VREMENA

Milan Frčko, <i>Koprivnica</i> DUŠA	17
--	----

Tomislav Ribić, <i>Varaždin</i> DENEVIRI NOČI TULIJU MESTO NAS	18
---	----

Željko Bajza, <i>Zagreb</i> NAVADE NOVOGA VREMENA.....	19
---	----

Mirjana Križanović, <i>Stubičke Toplice</i> MEMENTO MORI	20
---	----

Darko Foder, <i>Ivanec</i> POTI KOA NA ME ČAKAJU.....	21
--	----

Emilija Kovač, <i>Čakovec</i> NEBEŠKI BEŠTIJARIJI I UNDA JA.....	23
---	----

Emilija Kovač, <i>Čakovec</i> ZA FENIKŠE, MALE KRALJIČE, BRATE NAŠE	25
--	----

Katarina Zadrija, <i>Vrbovec</i> LEPLJINA.....	26
---	----

Davorka Crnčec, <i>Nedelišće</i> FRIŠKA NOČ, SPOMINKI TAK TOPLI	27
--	----

Željko Funda, <i>Varaždin</i> VARAŠ - KAFIČ PALACE	28
---	----

Kazalo

Vesna Mateša, <i>Zagreb</i> TVOJI ZNAKI POLEK PUTA.....	29
Božica Črljenec Slijepčević, <i>Gradec</i> Z NOGE NA NOGU.....	30
ZLEJANE SERCE	
Snježana Budanec, <i>Novi Zagreb - Odra</i> ZLEJANE SERCE	33
Ankica Piculek, <i>Zaprešić</i> KRALUŠ PISANI, OD VERZUŠOV SPLETENI	34
Vladimir Šenjug, <i>Poznanovec</i> SPRED SAMEPOSLUGE.....	35
Lidija Lauš Leščan, <i>Đurđevac</i> BELA ROBAČA.....	36
Đurđa Vukelić Rožić, <i>Ivanić-Grad</i> FIJOLICE.....	37
Stjepan Crnić, <i>Zagreb</i> MRAVLJA.....	38
Marija Petrek, <i>Vrbovec</i> KLET.....	39
Ljubica Plantić, <i>Vidovec</i> ZGUBLENI ČOVIK.....	40
Zdenka Mlinar, <i>Velika Gorica</i> MOST, SOL I KRUF.....	42
Lidija Novak Levatić, <i>Lopatinec</i> KULTURA NA GALGAMA	43

Kazalo

Nada Jačmenica, <i>Sveti Križ Začretje</i> MOJE MORJE.....	44
Željko Sporiš, <i>Zagreb</i> ČKOMEČE ORGULE	45
Biserka Marečić, <i>Kašina</i> ZAPIS F BRAZDE (ZEMLA)	46
Biserka Marečić, <i>Kašina</i> ZAPIS F VETRU (ZRAK).....	48
Vera Grgac, <i>Bistra</i> NUOVA NORMALA	50
Nada Lozar Tomašić, <i>Šenkovec</i> SE JE DRUGAČ	52
Petrana Sabolek, <i>Čakovec</i> REČ V SPOMEN ZAKLEJENA	54
Stjepan Kovačec, <i>Zagreb</i> POZITIVNE - NEGATIVNE.....	56
Višnjica Dananić, <i>Sveti Ivan Zelina</i> SOUNCE I JA	57
Ružica Marušić-Vasilić, <i>Varaždin</i> KROGI.....	58
JA TABAM ZAGORSKE STEZE	
Vladimir Šuk, <i>Oroslavje</i> JA TABAM ZAGORSKE STEZE.....	61
Darko Raškaj, <i>Lobor</i> PREŠARANE JUTRE	62

Kazalo

Nada Panić, <i>Lopatinec</i> ROBOT	63
Miro Matijaš, <i>Zagreb</i> A ZUTRA BREZ SEJN	64
Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> BROJGELOFSKA PO MALTARIČINU	65
Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> KAJ NAM JE ŠTEL REČI MUNK.....	67
Zdenka Čavić, <i>Koprivnica</i> MOST PREK ČKOMINE.....	69
Ivan Picer, <i>Sigetec</i> VRISNOLA MAJKICA.....	70
Danica Leštek, <i>Oroslavje</i> KAJANJE	71
Ljiljana Vuglač, <i>Ivanec</i> ABŠISANA LJUBAV	72
Zdravko Seleš, <i>Đurđevac</i> NIGDAR	73
Nada Starčević, <i>Zagreb</i> SLUTNJE	74
Želimir Novak, <i>Dugo Selo</i> ŠTIGLEC.....	75
Željka Cvetković, <i>Novi Zagreb</i> ŽIVI TIČJI SPOMENIK	76
Dražen Rubić, <i>Zagreb</i> NOĆNI CIMBAL	77

Kazalo

Vinko Hasnek, <i>Belovar</i> VETER.....	78
Branko Tompić, <i>Sisak</i> KAM PEM	79
Srećko Blažičko, <i>Kumrovec</i> NOCOJ.....	80
Mirjana Roklicer, <i>Sesvete</i> STRANJSKI LJUDI.....	81
Marija Hlebec, <i>Krapina</i> NEMAM NIČ, A SEGA MAM.....	83
Aleksandar Horvat, <i>Ludbreg</i> PROLETJE V MENI: VETER.....	85
Vladimir Podgajski, <i>Petrovsko</i> ŠMARKAVO JUTRO.....	86
Marija Hegedušić, <i>Hlebine</i> ZACOPRANA STAROST.....	87
Zvonko Kudelić, <i>Zaprešić</i> GUŽVA PRED OLTAREM.....	88
Tugomir Orak, <i>Varaždin</i> ŠEPET VERSA.....	89
Jasmina Kudelić, <i>Zaprešić</i> H2O AMORNA.....	90
 HORVATSKA PUŠČAVA	
Goran Gatalica, <i>Zagreb</i> HORVACKA PUŠČAVA	93

Kazalo

Valentina Šinjori, <i>Jalžabet</i> STOPRAM.....	94
Nada Pomper, <i>Križevci</i> ZA NARCISOM PREŠUČENA	96
Zdenka Maltar, <i>Novi Marof</i> ŽULENJE TOLGE.....	97
Zdenka Sokalić, <i>Sveti Ivan Zelina</i> KAM ZGINUTI	98

JUBILEJNI KREATIVNI ZAMAH PJESNIČKE RIJEČI

Igdo i igde (u standardu bi valjda bilo: itko i igdje!) – „lažna“ je i tobožnja subverzija koja bi da poremeti „naša obična ljudska razmišljanja“, kamoli poetski zamah. Kakva li je to subverzija idioma u standardu u nahrupu na standard koji je takav kakav je kad se npr. i turska riječ *jastuk* tako slavodobitno u njem kočoperi? Poezija je međutim sasvim druga djelatnost, briga nju za standardni ili nestandardni izričaj!

I baš zato mogu s pravom reći da i kajkavska poetika spram samog fenomena poetskoga izričaja bilo na standardu bilo na nestandardnom oblikovanju izraza u tom smislu nije ništa posebno izuzetno, kamoli subverzivno, kao književni znak i književni jezik ništa posebno, ništa subverzivno.

Da je tomu tako svjedokom je još više, i posebno, i ova danas, 40. obljetnica suvremenoga recitalnoga kajkavskoga pjesništva (466 radova) „Dragutin Domjanić“ ovdje u Sv. Ivanu Zelini. Jer doživjeti u ovim turbulentnim vremenima četrdeset ljeta vlastito kulturno misionarstvo moglo bi se s pravim imenom nazvati podvigom.

Kao rijetko kada, iako je toga bilo i prije i u drugim kreativnim djelatnostima, natruhe ove izvanrednosti nastojanja, ako ćemo ih tako zvati, nazirale su se od prvoga dana. Koliko mi je poznato i u nekim drugim, doduše istovrsnim manifestacijama, na primjer u Zlataru. No ovaj put (o četrdesetoj obljetnici „života“) možda je poetski taj jubilejni „klošmerl“ (jer se na nj mnogi standardolozi odnose sa sprdnjom?) izrazitije došao do svoje ponoći nego prije. Čak i u tematskim sklopovima koji se tiču općih stvari, na primjer „ljubavi“ (ako ljubav postoji – rogobore pesimisti svih profila?), taj se prepletaj poetskoga ovostranskoga i onostranskoga jasno ocrtava. Međutim, to ocrtavanje srećom nikad nije konačno.

Zato poetski izričaj u pjesnika i pjesnikinja zacijelo možemo reći da niti ima fiksni ili fiksirani početak, nego je tek melem za onu drugu još nespoznatljivu emocionalnu stranu ljudskosti, koju je dakako kreativno nemoguće dosegnuti dokraja. Ma kako skrivena bila, „ljubavna travestija“ poigrava

Predgovor

se s nama kao sa šibom na vodi. Nikad zapravo nećemo niti možemo do kraja razaznati razine prepletaja poetskih misli, jer smo i mi kao konzumenti ili čitatelji tih stihova tek posrednici jedne „posebne“ ustvari nerazpoznatljive traume. Zato mnogi kažu da je stvaralaštvo zapravo ništa drugo doli specifičan vid specifične traume. I što će tu, u takvim stvarima biti skrivena naša opsesija svijetom u kojem tobože živimo, tobože živimo a zapravo se neprekidno borimo s njime. Ta stalna „borba“ specifičnih fantazmagorija, kakva se zapravo iščitava u mnogim stihovima uvijek vuče na neku drugu stranu, nepoznatu stranu, nepoznatu i samome tvorcu s kojom se možemo intimno složiti ili je intimno negirati. Na koncu konca „poetsko razmišljanje o ljubavi“ strahotna je čini se čežnja da se ti doživljaji dosegnu ali također i strahotna čežnja da im se odupre. Bilo bi lako kad bi poetska misao bila shvatljiva otprve, kad bi bila stereotip (što nažalost u mnogih poetskih izričaja i jest!) jer onda bi se odmah znalo što je što, je li ikona plošna izvanjska tekstološka diverzija ili prikrivena doživljajna strana. Intima međutim ne dopušta da stvari idu tek tako na čistac. Kako bi lako bilo, kad bi tako bilo. Možda je tom dojmu najbliže u autorice „ona ruža od papira“ koja se klati ne samo pred našim očima nego i u našim mislima kao svojevrsna marioneta. Igračka?! Obostrano sučeljavanje emocionalnoga i fizikalnoga. Egzaktnost ne samo da tu ne pomaže nego i šteti. Ta stalna čežnja, „poetska čežnja za ljubavi“ neprekidan je napor da se ostvari ono što bi htjelo da se ostvari. Sreća?! Nije li u pitanju tek tlapnja za žudnjom svjesno ili nesvjesno traženje dobročinstva u sebi i u drugima. I zato vapi autorica „naj se bojati: kaj god, da bo sam mi deni ruku na pleče, čelo, vrat i nacrtaj birku“ (Emilija Kovač, Za fenikše, male kraljiče, brate naše). Ta njezina nacrtana *birka* (ovčica) simbolična je i nevina bjelina životne turbulencije jer kako Emilija Kovač kaže „ak i v smrt zaspim... ništ se naj bojati“. Jer to je ta druga ruka za kojom se žudi da češka (možda draška?) kaže autorica, tamo gdje me fejst boli. Ta njezina birka samo je insinucija na „čeredo“, na divlje ptice, na lisice, na zmije i ostalo s čime živimo, želimo li to ili ne želimo. Znači – sanjati život koji bi da se ima, ali se ne ima.

Predgovor

Pjesnikinja „črna Ledi“ (Biserka Marečić) još više je neplošnim izričajem višeslojne „poetske strukture“ doživljajno otišla još dalje, možda najdalje dosad s nukanjem na dijametralno suprotno kolopletiranje, kao što je neobičan onaj poetizirani i narativni Munkov *Krik* (Slavice Sarkotić).

No, ne mogu se u naših poeta/poetesa niti nastoje niti žele potisnuti emblemski znakovi kajkaviane: kletice, hižice, domačija i ostalo. Tu su i mnogi drugi stvaratelji/stvarateljice koji se „na klasičan način“ (rimarijem, narativom ili kako drukčije) bore s poetskim znakovima, najbrojniji, za koje bi se moglo reći da su među onima grupama koje su najobilnije: Vinko Hasnek, Željko Bajza, Mirjana Križanović, Darko Foder, Vesna Mateša, Vladimir Šenjug, Marija Petrek, Nada Jačmenica, Željko Sporiš, Ružica Marušić Vasilić, Zdravko Seleš, Darko Raškaj, Zdenka Čavić, Danica Lešček, Nada Starčević, Želimir Novak, Mirjana Roklicer, Marija Hlebec i mnogi drugi.

I to je uglavnom u krokiju to: od dna prema helikonskim vrhuncima, pa natrag. Ili kako kaže Tugomir Orak u svojoj paraboli: *V jenom joku je smert, a f drugom življenje*. Eh jubilej, eh poetski kajkavski jubileji – samo naprijed!

Ivo Kalinski

NAVADE NOVOGA VREMENA

Milan Frčko

Koprivnica

DUŠA

Bog nek joj plati za se kaj je dala
čoveku kaj den i noč na nju misli.
Po nebu i po krošnjama mi smo išli.
Se kaj je mela ljubaf nam je dala.
Breze so nas škicale poskrivečki
i dozvale ftice kaj znad nas kruže.
Veter je kušoval dišeče ruže,
gda smo valcer tancali žmirečki.
Pono pot smo se i vu senjo zišli
tak kak i ve gda vu krevetu ležim.
Ona kaj ju senjam postiha me pita,
zakaj se ne smirim? Od čega bežim?
Štel bi najti sebe, ve, gda sam još živ,
a če se ne najdem, sam si bodem kriv!

Tomislav Ribić

Varaždin

DENEVIRI NOČI TULIJU MESTO NAS

a jantarna luna kuple se v emajliranom lavoru z kišnicom
veš je na štriku
rifla se suši naslonjena na korita plehu
japa je ostavil bicikl pri orehu
čuješ sirene fabrika zgašenih
deneviri noči tuliju mesto njih
tisoč serca hmira splašenih
samina im je ime

nivečposlazanjih
neveč**poslazanjih**

noč se polahke pela ringišpilom vu krog, se zgledi kak da su si vu pobegu
kriki se skrivleju vu vaserlajtungu, gda odpreš pipu zideju i celo hižo poplaviju
črni, obrijani jezdec kosi napuščene vulice pozablivosti

čkomina puna samine ceca žitek z nas sfurdanih, zagubljenih vu arhivu vremena

zdavnaj smo postali sam del statistike
deneviri noči tuliju mesto nas
jer sme tu a kak da nas ni

*denevir - sablast, avet, priviđenje, tuliju - urliču, rifla - valovita limena
naprava u drvenom okviru za pranje rublja, korito - limena kada za pranje
rublja, kupanje djece, čuvanje kišnice, za pohranjivanje čurki, kobasica,
sala, špeka na kolinju, vaserlajtung - kuhinjski lavabo sa pipom, obično
emajlirani, pozablivosti - zaboravljenosti, fabrika - tvornica, sfurdanih -
oni koji su izgubili perje (operušani)*

Željko Bajza

Zagreb

NAVADE NOVOGA VREMENA

Vredi zakon da nijeden se ni rodil koji vsakom bi vugodil,
a spoznati sebe znači razumne svoje življenje ravnati.

A vreme prehaja, svet stvarni je zamršen.

Složene i jedostavne vumnažaju se i supostoje.

I Giordano Bruno ni naišel na razumevanje,

a denes mu kip stoji vu Campo dei Fiori, spred Vatikana, i na njem piše:

“Podiže mu stoletje tere je on proslavil”- *“Il secolo da lui divinato.”*

I traje tak velika borba na male scene,

horor vu terem junak bije bitku ze sudbinu,

a dostojna ovca bele vune dala bu harcujućemu.

Človek već krat bludi črez veke, iščuč istinitost svoje iluzije.

Ja nem dopustil da dojde vu pitanje moja nadležnost, poslanje,
odgovornost i delovanje.

Človek vleče snagu ze svoje glubline.

Treb je same eliminerati zablude.

A ja zdaj iščem da med dobremi meste si zadobim.

Ni da nej već imel hotenja, ar treb se je znati priložiti k navadam
novega vremena.

Mirjana Križanović

Stubičke Toplice

MEMENTO MORI

Pretgrnuta..

Glavica..

Tri kapljice..

Krvi..

Po šaromu..

Perju..

Mižeju..

Črvi..

Piju...

Piju..

Piju..

Druobni ..

Tiči..

Kričiju..

Darko Foder

Ivanec

POTI KOA NA ME ČAKAJU

Sake jutre na pafriškunemu tijelu apirum oači,
dušu budim žejnu, pučem se z meglenih senj.

Sake jutre fala mi na licoa skoači,
rastežem čas, pretežem misli,
prentum mrežu za nuavi dien, kak pavuk.

Steze mi se kažu na se stroni -
širake, voske, pukljave, vegljave,
ternjave steze krvave,
bistre i kalne,
černe kmične i svetlem ablejone,
doabrehuatne, jalne,
na dual hadeče i tegleče v brieg,
z ruažicumi pasipune, v moke vuscone,
čez fierunge ad dejžđa i glibaki snieg.
Steze kuaj kakve, kuaj kodek,
kuaj šciem začinjene,
ad kuaj čega načinjene.

Špage su se preplele na se stroni,
ščapiti mi je preju i presti.
Presti mi je, štrikati, hieklati,
navajati kom oači luču, kom želja tira,
tirati mi je nemire,
iskati mira.

Iti mi je za soncem,
zajahati veter,
fpregnoti iskunja, grabiti štienja!
Za duhu življenja mi je karacati,
f sreče tiele smacati,
soa sapu na sviet huškati!

Na kaluavratu mi je vrteti me pone serce dara.
Dati ga oaçem zemlje, nebu, semu i siem.
Droapte radasti razmiečem,
žal nečem fpijati ni za čiem.

Nuave vogle mi je slagati,
kroge rastepati
i znuavič iskati
neprehoadene brege pad nebem življenjskim,
pa poti
koa na me čakaju,
sake jutre da oatprem oači.

poti – *putevi*, koa – *što*, pafriškunemu – *osvježenom*, apirum – *otvaram*, oači – *oči*, žejnu – *žednu*, pučem – *čupam*, meglenih – *maglovitih*, senj – *snova*, čas – *trenutak*, prentum – *mrsim*, nuavi – *novi*, pavuk – *pauk*, steze – *puteljci*, voske – *uske*, pukljave – *grbave*, vegljave – *neravne/izobličene*, kalne – *zamučene*, kmične – *mračne*, ablejone – *oblijane*, jalne – *zavidne*, hadeče – *hodajuće*, vuscone – *popišane*, fierunge – *zavjese*, glibaki – *dubok*, kuaj kakve – *bilo kakve*, kuaj kodek – *kojekuda*, kuaj čiem – *bilo čime*, ad kuaj čega – *od čega god*, načinjene – *napravljene*, špage – *užad*, ščapiti – *ugrabiti*, preju – *pređa*, navajati – *udjevati (konac)*, oači – *oči*, luču – *gledaju*, tira – *tjera*, iskati – *tražiti*, iti – *ići*, fpregnoti – *upregnuti*, iskunja – *traženja*, štienja – *želje*, za duhu – *za mirisom*, karacati – *koračati*, smacati – *umakati*, soa sapu – *svim dahom*, huškati – *podcikivati*, kaluavratu – *vretenu*, siem – *svima*, droapte – *mrvice*, žal – *tugu*, fpijati – *upijati*, čiem – *čime*, vogle – *kuteve*, kroge – *krugove*, rastepati – *rastresati*, znuavič – *ponovo*, iskati – *tražiti*, oatprem – *otvorim*

Emilija Kovač

Čakovec

NEBEŠKI BEŠTIJARIJI I UNDA JA

Mati-sestra zemlja lepotì se,
lepa,
držèci na vozdi dečaka mesečaka,
sinka kopitnjàka.

Kak cujzek lucifèrček se cendra
i beči:
očem cecka, mamò,
ftičjega mleka al' bar
vanjkuša!

Čez nebeško kmico zunzrè čvrčeči
Venere Devìce, krištalne
Danice,
klehècu se bleščeči Lupusi, Pirgača, Canisi, Kentavri,
Vulpècula s Dupini,
Gemini i Lynx...

K Làheci Vlašički, puci-cici-muci,
si bi vu snobokey
s pisanemi svati: videti i znati
što bo komu kum, teca podsnehalja,
što slàvica, slavič.

Vu paradni sviti sim-tam cimberlè
kresnice repače,
huda Kača Serpens,
Corvusi Krampači, Voleki, Lesìce, Labudice, Kiti,
si lepi pernàti, klehetavi,
rogljàti.

Dok pavučina kosti drobi se
i blesèče, puckèče pepel zvezd,
na repu parade
jen klinček-nevidinček,

pesjànek-zgubidànek, pozojček lampašnjàk,
brncajoč se
pita:

A de sem ti tu ja v te
paradni bandi,
ja piknja, čmrga, ništ
kaj boleče nesem
spod nofti kaplju srca, vuzle
tenki živci, na križu
strtu reč?

Kaj sem, kaj si, zakaj,
Ti, ftička lepopòjka, Sevidek,
Seznàdek,
Ti mujcasti moj
Bok?

Emilija Kovač

Čakovec

ZA FENIKŠE, MALE KRALJIČE, BRATE NAŠE

Deni roko ojzdi
(na pleče, čelo,
vrat), počohljaj me malo –
tu me fejst boli.

Po 'brazu me,
stiha,
z vrhom prsta, s perom
(al mort z vusnicaj).

Nacrtaj mi birku,
na vetreni štrunji čeredo
divlji ftic,
z kačaj, lesicaj i z repačaj zvezdaj vilùvati me pusti, vândrati,
senjàti.

Ak i v smrt zaspim
(do dna, bez slik
i reči),
ništ se naj bojàti:

za ljubav je'nga šipka
se saki den se lepša, sa od ruž
s papera,
za noft bar sak'den vekša
neg sam je zbudim.

I naj se bojati:
kaj god, da god da bo,
sam' mi deni roko
na pleče, čelo, vrat i nacrtaj
birku.

Katarina Zadrija

Vrbovec

LEPLJINA

Lapljina, leplječa lepljina.
Ničemurnost praznoga škafa.
Glumišče, kazališče.
Cirkus na pohabani deska.

Lapljuje lepljina v možđeni.
Želoucu takaj, srsi su zdeni.
Potreni hamper vodu grabi.
Potepenec je podel škaf.

Poljek rouk sklopljeni
Pred zrcalem složeni
Nit šekutor več ne razmi
Misala smisel.

O, Bogek, zake si na križu visel!

Davorka Crnčec

Nedelišće

FRIŠKA NOČ, SPOMINKI TAK TOPLI

Veliš mi:

toplo se obleči, friška je noč.

Pazi kaj se ne prehladiš.

Čujem:

mesec je za naše srebrne losi

vanjkuša prestrl,

stisni se k mej, toplo je tu.

Ti, moje vse.

friška - *svježa*

spominki - *razgovori*

losi - *kosa*

vanjkuš - *jastuk*

Željko Funda

Varaždin

VARAŠ - KAFIČ PALACE

Volim doiti v kafič Palace v županijske palače. Nazprot njega je bista kraljice Sissy, kotera gleda v prezkončnost, a zaprav čaka malo pozornosti. Sedeči v kafiču, pijuči kavu, ja ju gustokrat pogledam. Nju je preteklost poslala da ju zastupa, da v njejno ime pobira reči i glede kak bi se ležejše nosila z ciničkom prehajnostjum. Njejnu službu kvariju žardinjere z cvetjem. Išče več to dela fontana čiji deteče razigrani curki nemiloserdno odvlačiju pozornost, tobože me pozivaju na tancanje, a zaprav odvlačiju v labirint ztvarenosti. Kak se odupreti pozivu istinske lepotice, z katerem razlogom ju odbiti? Zato je bolše posvetiti se Jasminke, kave, našemu klafranju, pustiti da me objemeju vali mira, da počneju ztvirati čutek da sem ovde zerno peska v školjke, ono katero bi moglo postati đund.

Polak tega čutka ja dohajam v ov kafič čeprem sem znajuči da sem v zablude. Gdeno ostanem polak njega, gdeno polak molbi kraljice Sissy. Polak vsega ovega kava v kafiču Palace ima poseben žmah, žmah po cajtu.

Vesna Mateša

Zagreb

TVOJI ZNAKI POLEK PUTA

Puščaš znake polek puta
dar za potepuhe i one kaj senjati znaju
da srečnejše i sigurnejše putujeju.
Skriješ mesec med pajkove niti,
sunce na krila metuljih,
žeju za novim med krila ftic,
popefku gitare spodi kamena,
duhu hoste f oči srne
i veselje f potok kaj žvrgoli.
I f sakem tem daru
pustiš i jed delček sebe
da oni ki najde dar ne putuje sam.

Božica Črljenec Slijepčević

Gradec

Z NOGE NA NOGU

Z noge na nogu...

 Z noge na nogu...

Ide življenje se bržeše po poutu...

Noge se tešeše pratiju lijeta

Ravne je sonce, a desne deždi

Lijeve so megle, a nazaj nemrem

Z noge na nogu...

 Z noge na nogu...

Nekak me vliječe same ravne

Tam mi se svetlina kak zlate kaže

Stojim na križišču i gledim

Prebirem spomene i steze davne

Z noge na nogu...

 Z noge na nogu

Bila sem i lijeve, hodila i desne

Gda se nazaj pomale obrnem

Souze so oprale vse poute

Z noge na nogu..

 Znoge na nogu...

 Stiha, stiha prema soncu...

A black and white photograph of a rustic wooden fence in a field of tall grass, with a dense forest in the background. The fence is made of weathered logs and posts, running diagonally across the frame. The grass is tall and wild, and the background is filled with a thick line of trees.

ZLEJANE SERCE

Snježana Budanec

Novi Zagreb - Odra

ZLEJANE SERCE

Tam vu Jambreščaku skapala bum stare dane terih više ni.
Prislonila bum sjetne svoje snoupi na staru jabuku
tera vu dimu spi.

Kupiček smieha bum vu plašču skup pometala,
tam gde se kosec visoke trave boji,
tam gde kosu više videti ni.

Juškala bum popevku Božju makar nikoga je čuti ni.
Zlejala bum vsaku cmizdravu kaplju vu prazni lagef starinski
teri kak stari zaboraveljni deda muči.

Natirala bum puranjsku pamet vu kokošinjec
teroga zrušil je lanjski veter a nišče ga čul ni.
A prek plota bu preletila kokotova kukmica črlena
i bijena sukem Božje pravice tere čuti više ni.

Tam vu Jarku bum hitila ščap vu plota teroga više videti ni,
a za njim bu nestala zadnja nostalgična kap za kajkavskim krajem
teri isti više ni.

I nigdar takev kakvuga ga naivec slika više nebu.

Same vu zlejanome sercu punih spomeni
na stari kajkavski kraj buju ostale
dok se kučilec ne prehiti vu rovek črni
na teroga se nišči zgledal nigdar nebu.

Zote nek sklepani stihec stoji vu kajkavskom kupiču piesem
i kak pisani spomenik nek ostane
za svake zlejane serce od sad do zanaviek.

Ankica Piculek

Zaprešić

KRALUŠ PISANI, OD VERZUŠOV SPLETENI

Onoga jenoga dana,
kad misli buju blodile
po tajnovita steza
minulih prtuleti
pune metefuljof,
hodile čez minule zime
iskajuč trage
snegem zametene,
na bledemu obrazu
splele se buju zgodovine
s toplemi kaplami sozi
u verzuše skrivene,
zaraščene, zadušene.
Onoga jenoga dana,
veter ledeni i zvon nesmiljenii,
reznegli buju fizleke
spelanoga življenja
na dušak spijena.
Ostal bu same
jen kraluš pisani
od zgodovin, sozi i
verzušov spleteni.

Vladimir Šenjug

Poznanovec

SPRED SAMEPOSLUGE

Spred sameposluge
Naviek isti igrači
Vu hladu drieba
Kaj ne znam mu ime
Razuma puščernih
Vu veter
Nekak se rieva

Ista sljika
I vu ljetu i vu zimi
Flašica vu ruka
Žuta il zelena
Tek terumu zmed prstih
Se z ljhkoga zadimi

I tak z dana vu dan
I z ljeta vu ljete
Poljefke si truju življenje
Na rane si sipljeju suol
Tekar gda teri od njih
Znenada prejde
Na čas očitiju neke kak buol

I onda kaj bi zdej
Prejti se muora
Trda je ovuga kruha kuora
I nema druge
Neg zaljejeti ju ze pivu
Za one kaj su prešli
I za one kaj još nosiju glavu živu

Lidija Lauš Leščan

Đurđevac

BELA ROBAČA

Zeprana od seu zmazanošče.

Osušena (na vožu so z njom vetri lamantali).

Spegljana (ali neprežgana).

Zakapčena do gora.

Zategnjena.

Zapasana kak se spada.

Nigdar dalje od dva gomba...splášeno dete! Iza pozornice po koji si skačo i tulje kak bedaki, nišče nas ne gledi! Mesto da me raskapčiš do istine, spreporazmeš, navek si senjala ftiče kak preletava po plafonu nad nami.

Ja takov - zakapčen, zategnjen, zapasan – prekesno sem spreporazmel kuliko se bojim - i tebe, i za te.

Đurđa Vukelić Rožić

Ivanić-Grad

FIJOLICE

Zrelo leto je v šlajer od megle zamotano
na ringišpilu dan na dan trpljenje se gasi
v mrzлом kušlecu mraza čekanje je sputano
leto po leto strahi grizu me sede lasi.

Proletje vrne cvetje i nadanja cifrasta
pred sunčecem me želje i molitve još kleče
da mi se bar rodi ljubav mlada i zvrkasta
jeseni mi se te, jeseni mi se još neče.

Gda fijolicam zapopevle slaviček mili
me srčeku kak ličeku z anjpidekla gledi
pred zorju med jorgovane mi se bumo skrili
ta večna okretaljka cajta nigda ne zbledi.

Okolo lanterne još jen ring kak metulj nočni
još jeno protuletje, još same jen kolobar
fijolice dišeče kaj lek jenoj samoči
jeseni mi se neče, još same jeden krog bar.

Jer celo proletje stane v nejne plave oči
još jen ring pozabi na me ti mrazno jesenje
ona je moja lanterna, zvezdica meh noči
ostavim joj fijolice i vse svoje senje.

Stjepan Crnić

Zagreb

MRAVLJA

Vleče, rivlje, tegli
z jome na brieg,
z briega v jomu,
na drieve,
z drievea,
čez luknju v zidu,
po sakakvem potu,
žarkemu soncu,
dešču, vetru
i tenkem,
tenkem koncu....

Vleče, rivlje, tegli
i kak na trkama beži,
zajtreka ne išče,
nigdar ne stone,
sakemu pomaže,
delu se veseli...
I furt dalje more,
ne spravlja bune,
nikega ne toži,
nikega za brige ne krivi,
a z ljubavi pone,
v istem mravinjaku
z mravljama drugim,
pri miru živi.

Marija Petrek

Vrbovec

KLET

Kulike je planjki vu nju potrošeno,
kuliko klinof je zabijeno, kulike
prstof potreno, kulike je tu kušlecof
podeljeno?

Se to vreme pamti i vu saku planjku
zapisuje.
Vetri saku luknju najdu, dejžđi spiraju
saku muku.

Lokot na vrati skriva se tajne nejine
nutrine.
Obruči z lagvof su opali, kace prazne
tuguju.
Vina nie a lakomice na pretakanje čekaju.

Na priprtom obločecu, jedna seda glava zdihava.
Se je došle k svojem kraju.

ZGUBLENI ČOVIK

De bi se čovik mogiu zgubiti,
pa opče je bedasto pitati!
Morti je v griehu i lažima ftonul
ili se f poavakovi mreži zapleu!
De se je zgubiu čovik?
Mogoče je veslau po nebeski ravnici
ili se skrivle f klieti i pelnici?
Zgubiti se mogiu pre flaši i kupici!
F kunama ili evrima more se zgubiti
i od toga noru pamet dobiti!
Na zvironjek istine oditi i više se ni vrnuti,
ili f ploastu dišečega siena ležati!
De se čovik zgubiu, more nešče odgovor dati?
Vu velikom deli? V črni kmici?
Na nebi med svetliečim zvezdama?
Ili morti negdi hoda po žici?
E, zgubljeni čovik, kak te najti, kam si mogiu zajti?
Ka ga nebi svetiečna oprava i cifrasta kravata
zagotila če je preveč stišjena okoli vroata bila
dok je koračau po svojim zavozlanim potima!
Morti je prste v molitvi zapleu
dok je Jezušeka za oprost moliu
ili se v moru sozi ftopiu?
A more biti da v tuoplím kušlecima negdi vživle,
ili se morti f tvojim očima skrivle?
Kam zajti i zgublenoga čoveka najti?
V mržji i jalu mogiu se ftopiti
ali i z vetrom daleko odjahati!
Mogoče da za cajgerom na vuri beži
i proba kak da vrieme zastavi!
Kak med tuliko ljudi
zgublenoga čoveka najti?
V riečima se isto mogiu zgubiti
ili f svojim senjama ostati

i negdi vsiem skupa v žepu figu koazati!
I sejeno si mislim de god da bi biu
da se ipak čovik f čovieku zgubiu!

Zdenka Mlinar

Velika Gorica

MOST, SOL I KRUF

V selu sem se zrodila,
V selu sem odrosła;
V cirkve selske Boga sem molila,
V molu školu hodila.

Na molomu gruntu
Naša hiža je bila;
Ni kravicu nismu imali,
Niti smu zlotno žito želi...

Otec je na pilane delal,
A mama lepi vrt imala.
Najbolši kruf, z krušne peči,
Babica je delati znola.

Kad sem z susedov decum
Po bregima blogo posla,
Most, sol i kruf smu jeli.
Kak cukor, to smu voleli.

I selske smu jabuke
Mi deca z grojna tresli,
Dok smu veselo
Na polu detinstva rosli...

Sega toga več dugo ni,
Samo v sečajnu mojemu spi.

Lidija Novak Levatić

Lopatinec

KULTURA NA GALGAMA

Pandemijski virus požira, mutira
spametne i bedake - vse isto pobira!
„Budimo odgovorni!“, veliju
dok vse je na čekanju.
Čekamo Godota kak mi se vidi,
a kultura trpi!
Na galge je spala!
Jofče, kašla, kriči!
Tiska ju vse kaj i čoveka tišči
pri srcu dok je vu reštu.
I kak pokojni ilirci bum rekla:
„Zdignimo ju! Krila rastegnimo!“
Samo vas prosim pomali i odgovorno
epidemiološki...
kaj ne bu kak onda
dok je Euridika
pok nazoj v Had morala oditi!

Nada Jačmenica

Sveti Križ Začretje

MOJE MORJE

Im je ciele nebe plave, velim si,
gda me žalost snajde za morjem
i slanem ljetem h piesku.

A breščece i huste gda gledim,
k nemirnomu morju i valem prispodobim.
Pak i traktor teri regeče na njive
je čujti kej lađu gda se kraju spravlja.

Sunce je sikut jednake, mislim si,
i dajem mu segreti hmuwane tiele
h trave mehke i tuople
kej piesek za terem tugujem.

Zaklopim oči i začas me huspiju tiči
teri meste z buora
zrikavljeju z očeve jabuke
i paziju na me dok h svoja slana senja
ležim h zelenom morju,
pod istem, jedinem suncem,
s plavem leptirem h lasie.

Željko Sporiš

Zagreb

ČKOMEČE ORGULE

Čutim se kak orgule bez orguljaša,
kak kup plehnatih piskof,
gluhih, mrzlih, čkomečih.
Kak kovač bez ognja i meha,
prazna hiža bez dečjeg smeha.
Komad sem belega platna,
bez slikara i štafelaja,
pčela bez koša i meda,
črešnja bez ploda.
Rastočena sem vrba kraj reke,
čakam da me odplavi voda.
Al' nebom se dal,
pregliboko je koren zarovan
vu tu trdu grudu.
Slikar se bu v meni zbudil,
narisal bum novu Mona Lizu!
Opet bum popeval Za Elizu
i pozabil sve moje tuge.
A orgule buju znova zaigrale
najlepše Bachove fuge!

Biserka Marečić

Kašina

ZAPIS F BRAZDE (ZEMLA)

se kaj je denes z brazde sklile
već je jempout f vetru bile...

sinteza

natuopiti mertve skute zemle, plašč rascufan
z kuorena... i pak znuova... zkrížana DNA z praha,
mertva čkuomina nespuosejanuoga semena,
fragmenti f zraku, sklepati znuova rascufana
nebesa, pribrati seme z svemira...
buožja čestica... energija i materija...
pribira se vu trdu fuormu kamen
ftič pribira otrphnute pere z gniezda
kaća zimle ostajinke kuože z zraka... plahutajne...
plahutajne... prhutajne...
prizemlejne...
rašćiehane kuorejne zemle...
i brazda,

sinteza

kuoga, čega... fragmenti ostajinkuof f vetru...
sudari f akcelatoru subatomskih čestic, črna tvar,
glane črne rupe... požrle su nam seme svetla,
blisiče se kmica,
hlepim za ostajinki svieta f zraku...
meglena jutra na smržnjene trave, guorile f megle...
reći kaj tega juoš negde ima...
zasejati nekaj ot nikaj, zasejati nekaj ot ostajinkuof,
sprebrati nekaj z nečesa
sklepati nuovi špigel ot razbitih obrisuof
špigljenja...
otsluke vetra f rieke
i zemljenja,

sinteza

na zmuosane oljne slike zemle
kaj riše ju naš strah... se je tekar farbe prah.

Biserka Marečić

Kašina

ZAPIS F VETRU (ZRAK)

natuopiti mertve skute zemle, plašč rascufan
z kuorena... veter se gniezdi f grajnu...

sonifikacija

lepet žameta f krili nuočnih metula...
iščem f sebe zvuok rieči zapetlan f pavučinu,
titraj glasnic f požiraku, glas z glibline stvarajna...
prelet zraka priek ruštuova krila...
znat glave prede mi svemirska meglina...
rastače se f prasku ciela galaksija... rastvarajna...
stiha cilinče pređa dudovieh svilcuof f niti svile,
iščem f sebe suzvuočja...
čuti il ne čuti... zemla senak prede...
zemla senak zdihavle, jafče. muoli, zaklinje,
preklinje... rascufana z kuorena...
al mramličnjaku je same mramlice čuti...
ftihnuli su vetri, zakrčeni su puoti...
a onda, zemle je duosti...
trese nas z glibline, obrušava na nas vetre
z visine, diže ogenj f zrak...
orkestrierana filharmuonija za rekvijem
vremena...

sonifikacija

raspuocala zemla, zlamane grajne, zguorela
baština... kaj bu duša naša baštinila...
čkuomina zasipavle trage trouble Jerihona...
veter se ravna otpočinuti... zapiraju se puoti...
same je druobna zrnca pieska premikavati se čuti,
i f vetru čkuomine glas... i muorti teri trag nas...
trga se i zlama f nami stekleni krič...
dej naj...

sonifikacija

suonce prebire črez grajne huoste arfu nuoči,
saki početek nečesa je kraj...

Vera Grgac

Bistra

NUOVA NORMALA

Luctve je betežne hametice,
beteg je prilepčiv za stareše malolietnike,
za mlajše starce - halbštarkere,
za stare ludi
i za sê druge.

Duramo od denes do zutra,
za čujti mi je bile da su maturanti anksiozni,
nekteri i opsesivne kompulzivni,
tak donašaju mediji.
Najbolše je da luctve nejde s hiže van
veliju da je to samoizolacija.

Prinas se stareši samoizolieraju
v klieti ili v pelnice
i na takov kolosalni čin
mnuogi su se očuvani od betega
i ostali negativni.

Napriliku, v našem orsagu
skupni broj pozitivne ludi
kudikam je mejnši od negativne.

Veselim se da bou za teri dan
zajdni pozitivec postal negativen
i nazopet boumo v normale.

Dan za danem povekšavaju strategiju popuščajna,
slobodne dielamo brez maski,
tu i tam se ludi družiju po danu i po noči.

Stožerniki pošilaju pouke i preporuke,
a mediji javlaju da smo na kojnu,
jerbo da hmiraju stari ludi...

Bertije, teretane i igrališča su zaprta,
od turizma letes ne buogzna koj,
a preporuka je delati urbane vrteke,
jerbo takve vrte morete napraviti na krovu,
na terase, a osobite na balkuonu.
Jednak tak i v ruralne kraje de je grunt zapuščan.

Ufam se da boumo poklam korone nazopet svoji.
Em i sami znate,
da nam je saka korona-koruna-kruna
neke donesla,
a čude tega odnesla.

Nada Lozar Tomašić

Šenkovec

SE JE DRUGAČ

Kaštige su nas pohandrale
Cili svit premenile.
Zemla se spremenila,
Čovik kaj po joj hodi,
I ja nis več una
Kaj sam negda bila.
Zemlica se podrla,
Kak znucani cajak
Znutra i zvan reščehnila.
Morti zato
Kaj smu joj čudaj zloga fčinili.
Čovik je pri biu poštejak
Ne tat,
Ni lagau,
Pinokija se mutiu
Ljudim ni oči mazau
Čisti obras je čuvau.
Sat čudaj obrazof kaže.
Mali čovik
Veliko srce pokaže.
Kat triba.
Uni drugi cirkus spelavaju.
Mi prik obruča skačemu,
H zraku se koprcamu,
Na noge dočekamu,
Da bi nas kak dresirane medvide
Na lancu pelali.
Koga je brige
Za čisti obras .
Uni se h špiglenu
Tak i unak ne glediju,
Jih drugi rihtaju.

Zadjih sam se lit

Ot sega malo pogubila,
Nacifrane očale,
Čez koje se samo lipo,rozasto vidi
V hodu sam zgubila.
Rajenoga srca,
Potrta h duši
Znam da nigdar več nebu
Kak je negdar bilo,
Kaj se se,baš se, spremenilo.
Zemla,
Čovik
I ja?

Petrana Sabolek

Čakovec

REČ V SPOMEN ZAKLEJENA

juternica - zornica

i v petek i v svetek
pod nogami rosa,
na pleći kosa ali motika
v želucu snaga z štamprleka na tešče

i kak kostrve na smetni zemlji
ali sâda v bogatu jesen
tak i dela -kak trnja v peti

i v pšenici za požeti
i v kuruzi za pobrati
i vu grahu za prebrati
i vu blagu za posaditi
i v brazdami za pognojiti
i v poljima za orati
i vu perju za čehati

sproti treba i na mešu dati -
kaj se Božek čoveku smili
kaj pred kaštigastim vremenom letinu zakrili
i proti bokčiji stane

zvonila je
i z luknje v žepu
i z prozni zdeli pri obedu
i z gole juhe, prestajane
z šniticom, ali i bez, kuruznoga kruha

i nega broja znojnomu čelu i žuljima krvavim
od lozne radosti
(v pesmi mladosti i drmešu z bosom nogom po šudrani cesti)
do nesmiljene starosti

(z hidičevim betegima i smrti pred vrati)

a denes je od sega samo tota, reč, ostala
kaj makar, samo, saka druga, tretja, peta
v spomenu zaklejena opčuvana ostane

Stjepan Kovačec

Zagreb

POZITIVNE - NEGATIVNE

Ljudi moi
kaj se to
pripetilo?
Sused susedu
nemre iti,
pri starem gašparu
rit zgreti,
a ni kupicu vina
skupa popiti.

Kak liepu rieč
na vuhe prišepnuti
kat dva metra
vdaleni mourame biti
i brnjice nositi,
a kak ounda kušleca
nekome podariti.

Kak čvrste iti
tragem svoieh predaka
i z steze ne skrenuti
kad je pozitivne prdnuti,
a negativne kihnuti.

Višnjica Dananić

Sveti Ivan Zelina

SOUNCE I JA

Sounce se zaran za bregem pokazale,
niš nis' vidla od svetlosti njegove .
A nije ni dobre v Sounce gledeti- veliju,
buš čorav postal, buš osliepel.
A tak me priziva da ziti moram vun,
moram vsu njegovu toplinu vupiti vu se
pak, da kak megla v zrak se zdignem,
da do Sounca čim bržeše stignem.

I kad bi tak nekaj napraviti štela,
i kad stvarne jesem, i na brieg se popela,
i kad sem lice obrnula Souncu
jena je sena iza mene stala,
digala ruke, mira mi nije dala,
žeđgala me pod pajzi, spustila
na koliena...

A ja sem onda glavu pognoula,
srameče v zemlu oči vuprla,
glasa pokournog spustila nisem,
nek sem pribirala svoju misel
teru sem kuražne poslati štela
Souncu svetlečem, prividne čkomečem.
Al' glasa mojega čuti nije bile!

Šte je gda videl z Souncem
se spominati?!

Ružica Marušić-Vasilić

Varaždin

KROGI

Pesmotvorec veli da živimo
vu krogima šteri se širiju.

(*po Reiner M. Rilkeu*)

Da so krogi zvun nas
lefku jih z rokami raširimo,
al oni su vu naši nutrini,
kak svetli obroči stežeju nam
možđane vu glovi.
I saki jih je dien se več,
i saki dien su se širši,
al nigdar dosti
da dosegneju božju svetlost.

Zmed nas i svetlobe
so nedohvatne visine,
zamađlene daline.
I se da bo tak,
nek bo tak.
Čovek bo se i dale
spijal pod nebesa,
gledal vu sliepe daline.
Al spoznal bo vu sebi sebe
da je preslab i premali stvor
da razezna tajanstvo božje sile.

možđani - *mozak*; obroči - *obruči*; zmed - *između*; spijati se -
uspinjati se; svetloba - *svjetlost*; razeznati - *saznati, spoznati*

JA TABAM ZAGORSKE STEZE

Vladimir Šuk

Oroslavje

JA TABAM ZAGORSKE STEZE

Ja tabam zagorske steze!

Bregi me zazivaju vu zimske snoboke,
čez napitničke kajkafske popiefke,
a kak žejne pijufke z mene srčaju človiečje suoke,
mejhne klečurke z punem gašparem žerafke.

Ja tabam zagorske steze!

H veselju gubim i rouke i noge,
kak da ostaje mi same osakačeni torzuš,
a vunjam nebeski čarobnjak Buog stanuje,
pak me na tabanje zove, vseposvud krajputaš, jedini Jezuš.

Ja tabam zagorske steze!

Ja lazim med pripitomljene brege,
z penzlinom vliečem cifraste poteze.
Pak, gda zaprem zaljublene oči,
pri tremolo svetlu petrolejum lampe
duša mi ljubaf za preteklost svedoči.
Chagallove lučam lebdeče katedrale,
znad humlja biele mladence prhtajuče,
kre cirkvenog turma guslačeve v ljuftu gudale,
kajkafske svece znad črljene strehe kapielice,
na biber čriepu na hero nagnute ajngele tancajuče,
a znad Bistrice Kralicu Hrvata i črljeno licitarske srce.

tabati – čvrsto hodati udarajući nogama o tlo, snoboki – prošnja mlade, pijufke – pijavice, gašpar – mala peč na drva, torzuš – torzo, laziti – polako se kretati, penzlin – kist, cifrasto – šareno, preteklost – prošlost, lučam – gledam, prhtajuče – leteće, turm – toranj, zvonik, na hero – u koso, nagnuto

Darko Raškaj

Lobor

PREŠARANE JUTRE

Jutarnje sene
prešarane souncem
kašelj suhi
prešaran zdravljem
diše korak nade

Jutarnja popievka tičof
prešarane tišinoum
fljetne mislji
prešarane mirnouču
popievke za dušu

Jutarnja mreža pauka
prešarana z pouti
soudbina pelja
prešarana z vuolju
smiehi i souze na kotaču

Nada Panić

Lopatinec

ROBOT

Robot bi morala biti,
vsa svoja čuvstva bi morala skriti.
Stalno sam delati i voziti
od jutra do mraka hrbati.
Ne je to moči dok jezero imaš let...
neče te trpeti nišči, celi svet.
Što bu delal do šezdeset i pete,
stolcom bode me neslo, nodjam se,
valda moje dete.
Ne mi je vola z togom se nacukavati,
niti v kupico vina za utjehom nalukavati.
Sam je treba kak Atlas trpeti
i vse na svoja pleča treba je deti.
Kak bo, naj bo!
Bomo zdržali, penzije so male,
korico kruha bomo hrdali!

Miro Matijaš

Zagreb

A ZUTRA BREZ SEJN

Nikaj ti nečem pripovedati o sebi.
Nečem se nikaj zmisлити.
Zemi kak da sme ti i ja stopram rojeni.
Če hočeš novi početek.
Pozabi vse sem mene.
Ja ve vidim sam tebe.
Ne vidim ščera, gledim zutra i tebe.
Sejne su dobre, ar skupe.
Zutra gledim nas dva, brez sejn.

Slavica Sarkotić

Lekenik

BROJGELOFSKA PO MALTARIČINU

Tatek dreva nosi
F košare pletene
Prt je črna kak vuglen
Sneg je bel kak sen
Gda tatek zdihavle
Megleni se oblaki pare
Dižu vu zrak

Mamica ze štale prihaja
Z črlene vedričke se puši
Toplo netom podojeno mleko
Duga mamičina plava kuta
S črlenemi gumbi
Po zemle se vleče

Dedek pri peči čižme obuva
I skuči
Star je pak ga križa boliju
Poradi toga spati nemre
P se rano diže
Če baš je se posle tere je moral
Zdamlek obavil

Babica peč sopira
I grabrovu cepanicu nuter rivle
V ogenj puše
A znutra se žerafka sveti
I iskrice su se kak mala sunca
Po kujne razbežala

Ja još pod poplunom
Pretežem noge zdiči mi se ne da
A f školu je treba iti

Stezum zasneženum čez šumu
Pomeknem firungu
Spod obluka srna f snegu
Kak ajngel velike oči ima

Sopira mi se slika f pamčejnu
Po zasnežene vulice
Sused z batinum hodi i potpira se
Tam pri šume videti je lofce
Tragi od sani i se je črno i belo
kak vu ne Maltaričine pesme
O zime brojgelofske

Slavica Sarkotić

Lekenik

KAJ NAM JE ŠTEL REČI MUNK

Po noči
Dok se prevračam po poste
I mesto de bi me kolena menje bolela
Iščem
Si gruntam
Kaj nam je z onum slikum krika
Štel reči Munk

Po noči
Dok Mesec čez obluk hiče snope srebra
Lica bledoga, a pandemija vane čepi
i vreba
Si gruntam
Kaj nam je to povedati štel Munk

Po noči
Dok v stravu ščekavlem
Bu li nas mati Zemla znova zdrmala
Nas svoju zločestu decu
Si gruntam
Kaj nam je s tum mrskum slikum
Štel poručiti Munk

Po noči
Gda nemrem zaspati
Mi se čini da sem stopram zdaj prerazmela
Čega se boji on bogi človek na mostu
I kakovu je to sliku videl
Da mu se lice tak zobličilo vu krik

Po noči
Najemput mi se rasvetila pouka/poruka
Te človek na mostu
Kaj se v stravu za glavu drži i bez glasa kriči

Dok za negvemi pleči nebo gori
Videl je denešnicu
To nam je štel povedati Munk

Po noči
Gda su vusnice suve i oči zaspati nečeju
Čakam da Sunce
Veliko i okruglo kak zrela pomoranda
Razdere mrak
I da se Munkov človek prestane bojati
Zato kaj smo konačno prerazmeli
Da moste moramo zidati
Moste a ne zide i jarke

Zdenka Čavić

Koprivnica

MOST PREK ČKOMINE

Morti se več jempot zdigne
most prek te čkomine.

V temni senci,
saki den nam nešče dragi
za navek otide.

Morti prejdu muke.

Morti smel buš,
mort bum smela,
držati ti v roki roke.

Mrzli dnevi ništ ne mare
za fčerašnje prošnje,
za mrtvike i molitve,
niti za nas žive.

Celo leto več je prešlo
bolše neje nit zgledi
da bu bolše zutra...

Morti prejde,
morti jempot vreme zdigne
most prek te čkomine.

Ivan Picer

Sigetec

VRISNOLA MAJKICA

Siče vulimani života.
Šmrčki hrđavo pesmo bruje.
Vrisnola majkica naša dobrota,
stali smo ji na joči kurje.

Naša je najvnogesa grozota
kaj naša majkica nam se truje.
Stvarilo dohađa sakojega kota,
kukavičko jajce v nami kluje.

A ne znamo jo ni do prvoga režnja.
Stečimo samo z malo drota
znajti tajno njezinoga gležnja.

Šmrčki hrđavo pesmo bruje.
Vrisnola majkica, naša dobrota,
stali smo ji na joči kurje.

Stvarilo - *otrov*
Vuliman - *vir*

Danica Leštek

Oroslavje

KAJANJE

Se nauopak sme napravili,
Kak bi to popravili?
Eli se mogle male stati,
Počakati.
Gda bi se još jemput vrnule,
Morti bi se drugač obrnule.

A morti je sejene,
Jer mogli sme same jene.
Nije nam bile dane zbirati,
Kej sme mogli sake vrate otpirati?
Mislili sme da vojke držime,
A vojke su se zdavnja ofnjale.

Kočija bu stala...

Ljiljana Vuglač

Ivanec

ABŠISANA LJUBAV

Abšisale su farbe jene ljubavi. Na soncu
več se ne splieču naše roke.

Betežne su

od čkome,
od prehajanja.

Zmočene kak zemla.

Blagorodna. V ternje puščena.

Znucane su kak življenje.

Trpeče. V soze skrite.

Zgaraju luči v tmice somine. V pepelu
veter ringišpil potrieti okreče.

A sreča? Zgubljena negde palamudi.

Kak lieči se ljubaf

gda se merzlina v rieči zavlači,

a na bužičnem stuolu some skrajci ostanu?

Nezgledni.

Zgorieti.

Zdavna zgubili su farbu dnevi.

Megleni gunj tiele prekriva,

a serce vuletje i tebe

još senja.

Zdravko Seleš

Đurđevac

NIGDAR

Nigdar više!
Puno je toga otišlo v
nigdar više!
Moja rana leta,
koja so tak daleko,
i v njaj blede slike,
slike koje prizivam!
A te slike bodo zlapele
skupa z menom!

Svet ide naprv, valda,
a ja bi rada videl kaj je prešlo;
osetil, a ne se samo setil,
kak mi je bilo z vami gda sem bil dete,
al to više ne moguče!
Nigdar više!

Nada Starčević

Zagreb

SLUTNJE

Lieta su prešla, čuda ih je bilo.
Beteg se dovlekel i čez oblok luče.
Morem si reči da nisem več mlada.
Negdi na turnu kesna vura tuče..

Nisem več fletna, jakosti niemam.
Ne žurim se nikam, ima dosti časa,
Vsi su mi puoti postali nekak ravni
Niti pesme niemaju pravoga glasa.

A moram još i sprebrati račune,
Zmisliti se opet kaj je dobro bilo.
Poslati zadnja pisma bez adrese
I zadja lieta dočekati z mirom.

Sesti si negdi na sunčano mesto,
Vdehnuti duhu prtuletних slutnji.
Pričekati vrieme obeda i večerje.
Morti još koji put večernicu čuti.

Želimir Novak

Dugo Selo

ŠTIGLEC

Te dragi tičeki po grmju skačeju
pescice prebiraju, nigda mira nemaju
bum ji v gajbe držal lepoga su perja
tak lepe popevaju, kej da pripovedaju

Nijova popefka celi dan zvoni
lepše nek žveglica kej ju otec delal
črlenoga lica, glave crno bele
malo crnožuti i nigdar ne šuti

Skuval sem si lepka da ji bum polovil
pripravil mrvinja, kruveka nadrobil
mačke sem spozaprl i duge sem debal
z iže sem špagu čez obluk prepelal

Korito sem zdigel na špagu postavil
i sel sem si v čošek da da bi to obavil
evo pri koritu vrapci i štiglecov poj
pustim špagu i brže se skočim

Teknem ruku iščem spod korita
bum štigleca zvlekel vun
...v ruke maček i štiglecov klun

Željka Cvetković

Novi Zagreb

ŽIVI TIČJI SPOMENIK

De god mi oči sežeju, tam jem tice vežeju
poantline od slobode, vufanja i cvieta.
Pet grlice na dvorišču, pet golubov na strnišču
i naša opštikana, sprepletana sudbina:
otpraviti se v nečiju pesmu nad pesmami
i uživati, pak nek se rezide jutiernja fajtnina,
meqlina, slabljina...

Pisana zemla se nateple pred mienum
kak niecana vanjkušnica puna mefkuoče
na tere si v truc semu snegu i ledu
počiva posečena, suva kokoržina.

I onda zatrtmi potres. Stepe z gredenca
rođendanski belkasti peščanik. Vudri pik!
Zafrlukne se ringišper od tic kak pernati frndoač:
pet golubov na dvorišču, pet grlice na strnišču...
V duše se rezjunda sasma druga vura
kaj se potresov preveč ne boji,
nek broji i mieri samo dobe gledenja
vu taj živi tičji spomenik.

Dražen Rubić

Zagreb

NOČNI CIMBAL

Pustil sam konje neka sami vode
Nit' flašu ne nucam, opijen sam z njom
I prosinac se vleče, nepovratno ide
Kak gazda tak i vranci, i oni će po svom

Naoblaka nočna skrila je zvezde
Skinul sam škrlak da ne sedim sam
Nekve želje v meni već dugo se gnezde
V zagrljaju njenom zbuditi dan

Zakopčan tek ovlaš, poslušam topot konja
Poneki cimbal stakla njenog meda
V žepu joj kijklje dva pisala nova
V očima kaplje više neg' kaj treba

Da l' idem il' se vraćam - kada ni ve jasno
Se misli čovek zagubi o življenju
Da l' bu nebo dalo il' za se je kasno?
A obrazi i prsti još diše na nju

Vinko Hasnek

Belovar

VETER

Vodene kaplice kraluši
na svržima sadovja
poklem dežda
cakliju se
ljeskaju se
bljeskaju se.
Soza na ličeku tvojem
zaravnala dolinu
zakrila hižice.

Z nevidečeg sela kokotiček zakokorikal
z nevidečeg dvorišta cucek zalajal
z nevidečeg šumskoga jarka motorca popeva
z brega nešče pogladil me
soza na licu tvojem.

Branko Tompić

Sisak

KAM PEM

Kam bum išel...
Kam pem,
čemu zlate se
gda bu moja mater hmrla,
gda je više ne...
Gduo bu me z veseljem čakal,
na dvorišču stal,
gduo bu me na prsa stisnul,
gduo bude mi kušlec dal...
Ne buju ni bregi više
nigdar kak su bili,
ne buju zelene huste,
niti trsje,
niti klijeti,
si kuti, saka slika,
si se buju skrili.
Kam bum išel,
komu,
kam pem,
koga bum na pragu zval,
gda već z hiže nje mi ne bu,
komu budem kušlec dal?
Sel si bum na svome briegu,
lakte na koljiene del...
...i sienjal bum, sienjal, sienjal,
sienjal kaj bum štel,
sienjal bum se kam sam išel,
sienjal bum komu
i kam dalje pem!

Srečko Blažičko

Kumrovec

NOCOJ

Kmica.
Prvi pijanci
vre padaju
v grabe.

Vsi se smejiju.
Te velke žabe
spod oka
glediju.

Jeden se
vstal.
Bogi
ni znal.

Ljucki
pofca
je plot.

I ni ga
bilo
špot.

Vida ga jen
grižavi ringlot
i ki keru
lačni trkot.

Z jutra
popeva kokot:
Spet v grabi
jen marot!

nocoj - nočas, trkot - nametnik na kokošima, pofca - pomokrio je, špot - stid, grižavi - nezreli, ringlot - vrsta šljive (ringlov), ki keru - gdje koji, marot - bolestan

Mirjana Roklicer

Sesvete

STRANJSKI LJUDI

Još se i sad zmislim
Kak su mi se oči zamojčile
I pri srcu me zažigale
Kad si rekel
Da se vu strani svijet utpravljaš

Štjela sam ti tulike toga reči
Tulike toga, a niš ti rekla nijesam
Same sam te jake na prsa privinula
Kak da se morem z vremenem zburiti
I za navijeke te tak držati

A ti, kak da si čul
Se one kej se vu tišinu nagnale
I kej me zagutiti štjele
Pak si me mile pugledal i rekel
Naj se ne žalustim
Da nije svijet tak stranjski
I da su ljudi sjekut same ljudi
A tje kej jezika našega ne guvoriju
Naj se ne brigujem
Če su ljudi zbiljam ljudi
Se za jezek lake duspumenuti

Vidiš sinek
Zdavna si v tjemi misli
Doma svega napustil
Pak mi se z pismem javljaš
Da su te tam kak svujega prijeli
I da si se dobre vu te tuđine snašel

Mi je drage kad takvoga glasa dubim
I zbiljam se na čas razveselim
Ali me sejne i dalje pri srcu zažiga

Kej mej redi nemrem prečitati
Jesi se bar tam, daljeke ud sega
Uspel sam z sobu duspumenuti
I barem na čas svega mira najti

Marija Hlebec

Krapina

NEMAM NIČ, A SEGA MAM

Nemam ternaca,
nemam jivu.
Ni jena se husta
moja ne zuove,
a tam ke sma se negda
mutili h piesku,
zrasle su nekakve
hiže nuove.

Ober pluota
več murva ne raste
i mlačica pad juj
je vre presušila.
Sele je skoram
prazne astale,
čkomina se vleče
ke papiefka je bila.

Za Hertičem je tersje
v hustu zrasle,
h Kuojskem ni jene
jabuke več nie.
Se je denes
same spomenek
i nigdar več nebu
kak bile je prie.

Pad staruj divjačuj
červojedni je pjev,
kak i unda gda
bili sme čister mali.
Spomenki tuj spiju,
griejeju dušu,
i nigdar jih nebuju

drugi hkrali.

Čister nič nemam,
a čister se mam.
Ne dam nič z duše,
se druge vam dam.
I huste i tersje i jive se,
se morete zeti,
ali spomenke pa ne!

jivu – njivu, husta – šuma, mutili se – igrali se, h piesku – u pijesku, ober pluota – iznad ograde, mlačica – mala mlaka, tersje – vinograd, pad divjačuj – ispod divlje jabuke, červojedni – crvotočni, pjev – panj, unda – onda, čister – posve, grijeju – griju, nišer – nitko, čister nič – baš ništa, zeti - uzeti

Aleksandar Horvat

Ludbreg

PROLETJE V MENI: VETER

Na koncu zime, zadnje fleke snega
polizal je veter. Zaigral v strune,
fučkal, hučal i splel nad vrhom brega,
na plavem, ovčice od bele vune.

Pupi na vehama slaviju svêga
prvoga toploga dana. Čim du ne
južnjak i sonce raznese prek sega,
proletja ranoga šume su pune.

I meni se zaplel v lasi, kosma me
nežno i blago, dok šepče na vuho.
Jaglac skriva zadnjeg lista ciklame,

kak drevo listam, čkomeče i gluho,
zamotan v zeleno, palo je na me
nebo i proletno vetrovo ruho.

Vladimir Podgajski

Petrovsko

ŠMARKAVO JUTRO

Štamparlin šnapsa
i difka kava.
Čoravo jutro
i rudlava glava.

Grablica v gutu
i kašelj suhi.
Cigaršpic lačni
i farcajg gluhi.

Gredenc čubasti
okoli stola puže.
Glanc paper h vuhu
mi struže pa struže.

Šmarkavo se jutro
vu rukaf sekne.
Čoravo i gluho
nikak da se hmekne.

Marija Hegedušić

Hlebine

ZACOPRANA STAROST

Nagrabili smo senje
vu dve velke vreče,
i ž njimi mladosti tenje
kake sonce goreče.

Se je zgorelo kak sveče.

Vabilo nas to sonce,
more, šume, brežulci,
pregazilo nas vreme
i postali smo patulci.

Otkasal život vu tren.
Starost je fktala mladost.
Zgrinja se saki poen.

Neje to više radost,
othađamo den po den,
zacoprana nas starost.

Zvonko Kudelić

Zaprešić

GUŽVA PRED OLTAREM

blesiče, musiče
se z neba hiče,
ej hud tak jake ?
ili same straši?

se On mrti srdi?
na one teri su seli v prve rede,
ili morti na one teri su ih tu poseli
ili pak na one teri su im prepustili svoje mesta
bez rieči,
bez ijenuga protesta (kad su tak navčeni)

mislim si, pak ni hud na one teri su v cirkvu hodili i Bogu se molili
kad „siromaki“ nisu v cirkvu smeli
ili prie da nisu šteli,
kad su več koristi od onuga boga imeli

Tugomir Orak

Varaždin

ŠEPET VERSA

Verse vadim z malog mozga.
Tenje im prevlačim čez
belinu papera.
Prstima ih gnječim f grudu,
i hičem v jogenj.

Šepečem luciferovu molitvu
i pišem hijeroglife.

Oblake držim na brkovima
i šmrčem vonjh versa.
Gruntam, zakaj se belina papera
ugnezdila f mojem mozgu.

Dohaja šepet tejnovitih versa,
a z vuha je zletel metul.

Jasmina Kudelić

Zaprešić

H2O AMORNA

Doj veli
da se ljubav nemre zmeriti?
Taj nigdar ni voljeni bil!

Vete sem ju ja vu flaši z vodu našla
(liter i pol Jamnice, zelena)
Nosil si ju v rukami
na zvir po nju išel
probijal se čez ljude i upitnike
kak čez čopor vukov i anakonde
i gli meni v ruke pretočil
pak je v kupicu od dva deci stala
a ja sem ju spila odjemput
Na se te, ljubav je med nami ostala, ista, ciela -
im kak?

Ljubav i v dve tvoje rieči stane
z terima mi
jezeri stihov o prošlosti zbríšeš
tere sam još snočka povedala v autu
gda sme se nisme vozili

Ljubav je i vekša!
Tam prek do meje sreče je zrasla, de si več turoben
koj iste tak jahke ti
iste fejšt jahke ti voliš
i nigdar se neš mehknul
nigdar...
zafurt...

Doj veli
da se ljubav nemre zmeriti?
Taj nigdar ni voljeni bil!

HORVATSKA PUŠČAVA

Goran Gatalica

Zagreb

HORVACKA PUŠČAVA

Vu te naše domaje preživlava
same drač i spametni tolvaji.
Znovič je negdo primil mito.
Znovič su peneze dobile kreluti.
Blagajne su prazne, a štacuni se zapiraju.
Božek, kakva nadrealicstička puščava...
Črni, kinčasti egžistencijalni blek.
Fiškalija palamudi i kurmani,
a črvejedina vu zakonu
cereka se malemu človeku.
Mi sme zemla zahajajočega sonca,
nama kurmane kletve i jadi.
Peneze za špital, peneze za sprevod,
peneze za hižu i grunt, peneze za tramvaj,
peneze za znucane železničke štreke, peneze
za kazališče i cirkus, peneze za harače
i plehnate kokainske žlice, peneze za kockarnice,
peneze za šteke i peline, peneze za masone i tatsku vumetnost...
Tolvaji su bogovetna zavetrina naše hištorije.
Štrik su nam deli na požirak, na našu bogečku
tenju.
Kam je nestale horvacke sonce?! Kam su nestale peneze?!
Naša puščava diši na zagorelu mast.
Kak ne postati skeptik od bezmernega apsurd?!
Demokratcki zgodopis –
fleka je ostala od malega človeka...

Valentina Šinjori

Jalžabet

STOPRAM

Stopram mesec zišel je
Stopram svetlo zelo me

Mefka zemla
žmefko senje
betegi; joči i
znuternje.

Se su senje tak kak je.
Jesu nesu sejeno
Tenje jafču
zdrobleno.

Kaj je tu je dejte no
još jenu peldu
potiho.

Se zabadaf skrčjeno.

Po zavrtnici i
bradini
orehi
samoladni kak vojaki
Saki za se
Za se saki
listjem skeči
otrovno.

Se to skupaj nikaj je
Da bi spoznal reč kaj je:

Vinceliri opatici
starih majki i japici
i skunkačof

i jopici.

Kre zviranka na prališču
mašem ftici
kreštalici.

Nada Pomper

Križevci

ZA NARCISOM PREŠUČENA

Odmatajuči pripovedi, priče,
Vužgana i pogašena svetla

U slovu bez imena i legende
Sitno zrnje , vu spomen svojega rođenja
Potisnuti vu mislima
na marginu, prešučena

Izrezano z kamerum jal trikom
Iz slik vu kolažu sebeljublja,
I najti se kak slučajem vu popisu gli spuščenog
Imena, Pozablena prešučena.
Izdomljena

Zdenka Maltar

Novi Marof

ŽULENJE TOLGE

V plavi hiži žuliš tolgu,
fleke z robenine v lugu od pepela,
od zemle toste.

Žuliš letni med, zelenoga kuščera.
V kropu kaču, švic z koperta našiti,
vse mrzle zime, na križeke, na gombeke,
z plafte debele črnoga, grdoga ftiča,
skorenu krf.

Žuliš do kotrigri rezdrti,
do korejna, semena, zajne makove zrnčice.

Na zviru spiraš tolgu vu vodi
z malo zlatnega pieska potočnoga, smejajuču ribu.

V zajne plavljenje zapiraš kristalno sonce.

Joko zemle goče tve solze.

Z riečima hajcaš jognja,
presušaš v kujnici do kosti sprane falačkeke sna.

Na mačkovu repu
sfrkana tolga je vajnkuš za još jenu
gluhu nuoč.

Zdenka Sokalić

Sveti Ivan Zelina

KAM ZGINUTI

Rastrgaj na najsitneše kaj moreš,
Zavuzlaj do zajne niti,
Razderi do canjkov,
Gnjeti da vodene postane,
Rasipli čim dalše,
Poberi da za nekoga drugoga
Ne ostane,
Zmeti da se ne vidi,
I kam z tiem zosiem zginuti,
Gda ti protuletnu cvetnicu,
Lete žote i blešteče,
Jesen zrela z deždom opere,
Vu zimsku, ledenu, smrzel obrne,
A starost, če si čez vse to prešel,
Zmirenje išče,
Sakomu nemu negvo,
I to te nebu mimoišlo

Pučko
otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina

ISBN 978-953-6540-92-1

9 789536 540921